

«τῶν τοιούτων εἶναι ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν.»

ΕΤΟΣ Γ.
ΑΡΙΘ. 36.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 1870.

Τμητὴ ἀριθμὸς, λ. 50
» ἐκδόσις: φύλλο » 5

— Χρυσούλα! Πηνελόπη! ἔλα ὄω καὶ μένη, φωνάζει ἡ Μαριγῶ ἀρχίζουσα νὰ ἀναγινώσκῃ.

Εἰδοποιήσεις!
«Παρακαλοῦνται αἱ τῆς Ἐφημερίδος τῶν Παιδῶν συνδρομηταὶ ὅπως συμπληρώσῃσι τὰς συνδρομὰς τῶν διὰ τὸ 1871 πρὸ τοῦ τέλους τοῦ τρέχοντος μηνός! »

— Καλὲ, ἐγὼ ἔστειλα τὴν συνδρομὴν μου, καὶ δὲν με μέλει.

— Καὶ ἐγὼ τὴν ἰδικήν μου, λέγει ἡ Χρυσούλα, καὶ εἰμαι ἐνοιαστῆ.

— Καὶ ἐμὲ ὁ πατήρ μου θὰ μὲ καμῆ συνδρομητὴν αὐτὴν τὴν ἐδομάδα, λέγει ἡ Πηνελόπη. Ἴδε ὅμως παρακάτω βραβεύσεις λέγει!

— Μάλιστα ἀ-

ΜΙΚΡΟΙ ΤΙΝΕΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ.

νέκραξεν ἡ Μαριγῶ. «Αἰ μὲν ἐρωτήσεις ἀρχονται ἀπὸ 1 Ἰανουαρίου 1871! αἱ δὲ βραβεύσεις περὶ τὸ τέλος τῆς ἐτίας!»

— Καὶ τί θὰ εἶπουν αὐτὰ; ἐρωτᾷ ἡ Χρυσούλα.

— Δὲν μας λέγει, ἀποκρίνεται ἡ Μαριγῶ νομίζω ὅμως, ἐξέσω.

Μᾶς εἶπεν ὁ κύριος Δουὰρ μίαν φορὰν ὅτι ἔχει σκοπὸν νὰ βάλῃ εἰς τὴν ἐφημερίδα μας ἐρωτήσεις ἐκ τῶν Ἀγίων Γραφῶν, καὶ ὅσοι θὰ διδῶν τὰς καλλιτέρας ἀποκρίσεις θὰ λαμβάνουν βραβεῖα.

— Πῶ! λέγει ἡ Πηνελόπη, αὐτὸ εἶναι καλὸν πρᾶγμα, θὰ δοκιμάζω καὶ ἐγὼ νὰ λύσω τὰς ἐρωτήσεις ταύτας.

Καὶ ἐγὼ! φωνάζει ὁ μικρὸς πενταστῆς Γεώργιος.

— Καὶ ποῖος εἶναι ὁ κύριος Δουὰρ; ἐπερωτᾷ ἡ Χρυσούλα. — Ὁ! εἶναι φιλέλληγ καὶ πολλὸ φίλος τοῦ κυρίου Καλοποθακῆ.

— Καλά! λέγει ἡ Πηγελόπη· ἀφ' οὗ φαίνεται γνωρίζεις ἔλον τὸν κόσμον αἰπέ μας ποῖος εἶναι καὶ ὁ κύριος Καλοποθάκης.

— Ὁ κύριος Καλοποθάκης εἶναι ὁ καλὸς μας συντάκτης τῆς ἐφημερίδος μας, καὶ τώρα ταξιδεύει εἰς τὰ ξένα. Σουτάττει δὲ μίαν ἄλλην μεγάλην ἐφημερίδα ὁ Ἄστυρ τῆς Ἀνατολῆς καὶ ὁ πατήρ μου λέγει διὰ καὶ αὐτὴ εἶναι τῷ ὄντι εὐθηνωτάτη καὶ ὠφελιμοτάτη διὰ μίαν οἰκογένειαν.

— Ἀληθέστατα ἔλα αὐτὰ, μικροί μου φίλοι, ἀφῆτάτ με ὁμως νὰ κάμω μίαν *σφεσετέρα* ἐξηγήσῃ, τὴν πρώτην εἰδοποίησιν βλέπω ὅτι καλῶς ἐννοεῖτε. Περὶ δὲ τῆς δευτέρας· λέγομεν ὅτι ἀληθῶς ἀπεφασίσαμεν νὰ καταχωρίσωμεν ἀπὸ 1 Ἰανουαρίου 1871 τρεῖς κατὰ μῆνα ἐρωτήσεις ἐκ τῶν Ἀγίων Γραφῶν. Αἱ δὲ πρὸς αὐτάς ἀποκρίσεις παρακαλοῦμεν νὰ σταλῶσι περὶ τὸ τέλος τοῦ ἔτους γραμμέναι ἐπὶ χαρτίου τὸ ὁποῖον θὰ σχεδιάζωμεν ἐκίτηδες διὰ τὸν σκοπὸν τοῦτον. Πρὸς δὲ τοὺς πέντε πρώτους ἐπιτυχεστέρους εἰς τὰς ἀποκρίσεις παιδας θὰ δωρήσωμεν τὰ ἑξῆς βραβεῖα.

Πρῶτον βραβεῖον.

Ἡ παλαιὰ διαθήκη κατὰ τὰς Ὁ. εἰς 4 τόμ. δεμ. ἐκδ. Ἀθην.
Ἡ Παλαιὰ καὶ νέα διαθήκη ἐν μεταφράσει εἰς 1 τόμ. χρυσοδέτος μετὰ παραπομπῶν ἔκδοσις Κανταβρυγίας.
Αἱ ἐπιστημονικαὶ καὶ βιομηχανικαὶ ἀνακαλύψεις μετ' εἰκόνων κλπ. ὑπὸ τοῦ Κυρίου Φατσέα.
Ἱστορία τῆς ἀνακαλύψεως τῆς Ἀμερικῆς ὑπὸ Ἐδοτ. Ἀ. Σίμου, (εὐρισκομένη ὑπὸ τὰ πιστήριά μας.)

Δεύτερον βραβεῖον.

Ἡ παλαιὰ καὶ νέα διαθήκη ἐν μεταφράσει ἔκδοσις Κανταβρυγίας εἰς 1 τόμον δεμ. μετὰ παραπομπῶν.
Ἡ καινὴ διαθήκη ἐν πρωτοτόπῳ χρυσοδ. μετὰ παραπομπῶν.
Ἡ πρόδος τοῦ Χριστιανοῦ μετ' εἰκόνων.
Ἱστορία τῆς ἀνακαλύψεως τῆς Ἀμερικῆς ὑπὸ Ε. Α. Σίμου.

Τρίτον βραβεῖον.

Ἡ παλαιὰ καὶ νέα διαθήκη μετὰ παραπομπῶν.
Ἡ καινὴ διαθήκη ἐν πρωτοτόπῳ μετὰ παραπομπῶν χρυσοδ.
Ἠθικὰ διηγήματα μετὰ 20 εἰκονογραφῶν.

Τέταρτον καὶ Πέμπτον βραβεῖον.

Ἡ παλαιὰ καὶ νέα διαθήκη μετὰ παραπομπῶν.
Παιδικὴ ζωολογία μετὰ 78 εἰκόνων χαλκογραφημένων.

Εἰς τὸ τέλος τοῦ ἔτους, Θεοῦ θέλοντος, θὰ διανεύωμεν τὰ βραβεῖα ταῦτα ἀμερολήπτως κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ συντάκτη καὶ δύο τριῶν κληρικῶν ἢ ἄλλων καταλλήλων χριστῶν, οἵτινες ἐπὶ τούτῳ θὰ συνέλθωσι ὅπως ἀποφασίσωσι τὰς ἐπιτυχεστέρας ἀποκρίσεις· κατόπιν δὲ θὰ δημοσιευθῶν καὶ τὰ ὀνόματα τῶν ἐπιτυχόντων.

Τώρα, ἀγαπητοὶ παῖδες, ἐλπίζομεν καὶ προσευχόμεθα ὅπως ἀξιώσῃ ἡμᾶς ὁ ἐπουράνιος ἡμῶν Πα-

τῆρ διὰ τὸν σπουδαῖον τοῦτον ἀγῶνα τὸ ἐρχόμενον ἔτος, καὶ ἐκτὸς τῶν βραβείων νὰ εὐρίσκητε εἰς τὴν ἐρεῦνησιν ταύτην τῶν Γραφῶν τέρψιν καὶ εὐλογίαν εἰς τὰς ψυχὰς σας.

Ὁ κανονισμὸς τοῦ διαγωνισμοῦ θὰ δημοσιευθῇ εἰς τὸ ἐπόμενον φύλλον τοῦ Ἰανουαρίου.

Ὁ φίλος σας
Ἰάκωβος Χ Δουβάρ

Ἡ ΤΙΜΟΤΗΣ Ἡ ΚΑΛΙΣΤΗ ΔΙΑΓΩΓΗ.

Ἡμέραν τινα ὁ Δοῦξ Βυκλοῦ εἰς ἐκ τῶν πλουσιωτάτων Λόρδων τῆς Σκωτίας ἠγόρασεν ἐν τῇ πόλει *Δάλλειθ* ὅπου εἶχε τὰ ἀνάκτορά του ἀγελάδα τινα. Τὴν ἀκόλουθον πρωΐαν καθὼς ὁ Δοῦξ ἀπλοῦστατα ἐνδεδωμένος ἔκαμνε τὸν συνήθη περίπατόν του εἶδε παιδίον τι κοπιᾶζον ἐπὶ ματαίῳ νὰ ἐλαύνη τὴν ἀγελάδα πρὸς τὴν οἰκίαν του, διότι ἡ ἀγελάς ἦτον ἀγρωτάτη, καὶ τὸ παιδίον αὐτὸ ἦτον ὄλως δι' ὄλου ἀρχάριον καὶ ἀνίδεον. Ἐν τούτοις τὸ παιδίον ἰδὼν τὸν Δοῦκα καὶ μὴ γνωρίζον αὐτὸν τῷ ἐφώναξεν εἰς τὴν χυδαίην διάλεκτον τοῦ τέπου.

— Βρέ! ὀρέ! ἔλα ἔδῳ, βοήθαμε νὰ πᾶσαι ἐτοῦτο τὸ ζῷ.

Ὁ Δοῦξ πρόσποιούμενος ὅτι δὲν ἤκουε ἠκολούθει τὸν περίπατόν του* τὸ δὲ παιδίον ὄλῳ ἀκουράστως ἐφώναξε *βοήθεια* καὶ *βοήθεια*. Ἐπὶ τέλους ὁμως ἰδὼν ὅτι δὲν ἔκαμνε τίποτε μετὰ τὴν ἀγελάδα, ἀνέκραξε μετ' ἀπελπιστικῆς φωνῆς.

— Ἐλα ἔδῳ βρέ! βοήθησέ με, καὶ τῇ ἀληθείᾳ ὅ,τι λάβω τὸ μισὸ θὰ σὲ τὸ δῶσω τοῦ λόγου σου.

Ἐπῆγε λοιπὸν ὁ Δοῦξ καὶ τὸν ἐβοήθησε.

— Καὶ τώρα, ἔλεγεν ὁ Δοῦξ, καθὼς οἱ δύο ἐπορεύοντο ὁμοῦ, πόσα νομίζετε ὅτι θὰ λάβετε δι' αὐτὴν τὴν ἐργασίαν;

— Αὐτὸ δὲν τὸ ξέρω ἀκόμα, εἶπε τὸ παιδίον, ἀλλ' ὅτι κατὶ θὰ λάβω εἶμαι βέβαιον, ἐπειδὴ οἱ ἀφενταῖες εἰς τὸ μεγάλο σκίτι εἶναι πολλοὶ καλοὶ ἔς ἔλους.

Ἀφ' οὗ ἐκλήρυσαν στενὴν τινα ὁδὸν παρὰ τῇ οἰκίᾳ ὁ Δοῦξ ἐδραπέτευσεν ἀπὸ τὸ παιδίον καὶ ἀνῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν διὰ μιᾶς ἄλλης ὀπισθεν θύρας (ὀρσοθύρας.) Κράζας δὲ τὸν ὑπρέτην του καὶ θέσας εἰς τὰς χεῖρας του μίαν λίραν εἶπε — Δώσατέ την εἰς τὸ παιδίον τὸ ἰκοῖον ἔφερε τὴν ἀγελάδα. — Καὶ εὐθὺς ὁ δοῦξ ἐπανῆλθεν εἰς τὸ τέλος τῆς αὐτῆς ὁδοῦ ὅπως ἀπαντήσῃ τὸ παιδίον ἐπιστρέφον ἀπὸ τὴν οἰκίαν (ἐπαυλιν.)

— Λοκὸν, πόσα ἐλάβετε; ἠρώτησεν ὁ Δοῦξ.

— Ἐν σελίνι, ἀπεκρίθη τὸ παιδίον, καὶ ὄριστέ τὸ μισὸ, μπάρμπα.

— "Εν σελίνιον! επανάλαβεν ὁ Δουξ· δὲν ἐλάβετε περισσότερον;

— "Ὅχι, εἶπε τὸ παιδίον, καὶ θαρρεύεσαι πῶς δὲν εἶν' ἀρχετὰ;

— Βεβαίως ὄχι, εἶπεν ὁ Δουξ· πρέπει νὰ ἔγινε λάθος τι ἀλλὰ καθὼς ἔχω γνωριμίαν μὲ τὸν Δουκὰ εἶμαι πεπεισμένος ὅτι ἐὰν ἐπιστρέψωμεν ὀπίσω ἔτι περισσότερον θὰ λάβωμεν.

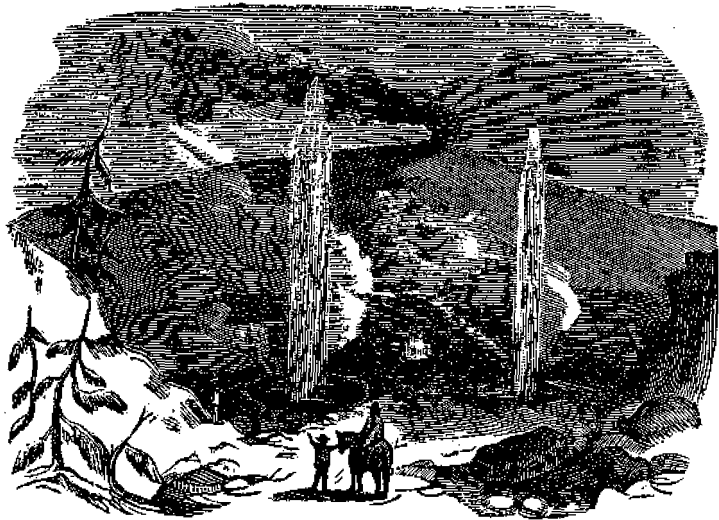
Ἐπέστρεψαν λοιπὸν μαζὸ οἱ δύο. Ὁ δὲ Δουξ κτυπήσας τὸν κώδωνα διέταξε νὰ παρουσιασθῶσιν εὐθὺς ἔλοι οἱ ὑπηρετὰι ἐνώπιόν του.

— Τώρα, εἶπεν ὁ Δουξ πρὸς τὸ παιδίον, δεῖξάτέ μοι ἐκεῖνον ὅστις σὲ ἔδωκε τὸ σελίνιον.

— Ἦτον ἐκεῖνος ἐκεῖ μὲ τὴν ποδιά, εἶπε δακτυλοδεικτοῦν τὸ παιδίον πρὸς τὸν ἀρχυπηρέτην.

Οἱ πίδακες εἶναι θερμαί πηγαὶ ολίγινες κατὰ καιροὺς ἀναβλύζουσι βιαιῶς μεγάλας ποσότητας ζεστοῦ (ζέοντος) καὶ κοχλάζοντος ὕδατος. Εὐρίσκονται δὲ αὐταὶ μόνον εἰς ὄρη ἠφαιστεια ἢ ἠφαιστειογενῆ μέρη καὶ τούτου ἕνεκα κατατάσσονται μεταξὺ τῶν ἄλλων ἠφαιστειῶν φαινομένων. Τὸ δὲ ὄνομα γκίσερ παραγόμενον ἐκ τῆς Ἰσλανδικῆς λέξεως γκίσα σημαίνουσης, ἐκβολὴ ὀρητικῆ, δηλοῦ διαπιδυόμενα ἢ τινασσόμενα θερμὰ πηγαῖα ὕδατα.

Ἐν Ἰσλανδίᾳ ἐντὸς διαστήματος δύο τετραγωνικῶν μιλίων (32 σταδίων) ὑπάρχει πλεόν τῶν ἑκατὸν τοιοῦτοι πίδακες. Ὑποτίθεται δὲ ὅτι πηγάζουσιν ἀπὸ ἀτμῶν συρ-

Οἱ ΠΙΔΑΚΕΣ (γκίσερ ἰσλανδικῆ) ΤΗΣ ἸΣΛΑΝΔΙΑΣ.

ρεόντων εἰς τὰ ἔγκατα τῆς γῆς ἐκ τῆς ἐστίας τοῦ κέντρου τοῦ πυρὸς καὶ τῆς φλογὸς καὶ ἰσχυρότατα ὕπερον ἀπολυομένων ἐκείθεν. Ἡ πηγὴ ἦτις ἀναδίδει τοὺς πίδακας τούτους ἔχει μὲν τὴν ἀρχὴν τῆς εἰς ὄρος τι πυρίπνου, ἐν δὲ τῇ ἐκροῇ αὐτῆς ἔρχεται εἰς συνάφειαν μετὰ ζεστῶν καὶ πυρκαυτῶν πετρῶν, καὶ οὕτως εἰς τὴν ἐκβολὴν τῆς ἀναπέμπεται ζεστὸς ἀχνὸς καὶ ἀναφαίνεται ἡ ὠραία ἀναβλυτικὴ τοῦ ὕδατος κίνησις (διαπιδυσις.) Μετὰ τινα δὲ καιρὸν ἐκ τοῦ ὕδατος τούτου περιφραγμὰ τι οἰονεὶ λίθου κλικίου γινόμενον περὶ τῆς ὀπῆς τοῦ πίδακος ἀποτελεῖ οὕτω πως κρατῆρα μετὰ χαμηλῶν πλευρῶν, ὡς ἐν τῇ λεγομένῃ Μεγάλῃ Ἰσλανδικῇ πίδακι τῆς προκειμένης εἰκονογραφίας, ἔχοντα 60 ποδῶν διάμετρον. Αἱ δὲ μεγαλύτεραι ἐκρήξεις τοῦ κρατῆρος τούτου ἐπέρχονται μᾶλλον ἢ ἥττον ἀνά πᾶσαν ἡμέραν.

— Ὁ δυστυχὴς ὑπηρετὴς τότε προσὼν ἐπὶ τῶν γονάτων του καὶ ὁμολογήσας τὸ σφάλμα του ἐζήτησε συγχώρησιν. ἀλλ' ὁ Δουξ ἀγανακτήσας τὸν διέταξε νὰ δώσῃ εἰς τὸ παιδίον τὴν λίραν, καὶ νὰ παύσῃ ἀπὸ τῆς στείγῃς ταύτης ἀπὸ τὴν ὑπηρεσίαν του.

— Ἐχάσεις, εἶπεν ὁ Δουξ, τὰ χρήματά σου, τὴν θέσιν σου καὶ τὸν χαρακτῆρά σου διὰ τῆς ἀπάτης ταύτης· μάθε λοιπὸν διὰ τὸ μέλλον ὅτι ἡ τιμιότης εἶναι ἡ καλλίστη διαγωγή.

Τώρα τὸ παιδίον ἐγνώρισε ποῖος ἦτον ὅστις τὸν ἐβοήθησε νὰ ἐλάσῃ τὴν ἀγελάδα. Ὁ δὲ Δουξ εὐχαριστήσας διὰ τὴν ἀνδρίαν καὶ τιμιότητά του τὸ παιδίον τὸ ἔστειλεν εἰς τὸ σχολεῖον καὶ τῷ ἐπρομήθευεν δὲλας τὰς ἀνάγκας του.

Ἡ ἔκρηξις πίδακος τινος προαγγέλλεται δι' ὑποκώφου τινὸς ψόφου ἢ ἤχου, καὶ οὕτως οἱ θεαταὶ εἰδοποιοῦνται νὰ ὑποχωρήσωσιν εἰς διάστημα ἀσφαλές. Ἐπειτα τὸ ὕδωρ ἐν τῷ κρατῆρι ἀναβράζει ὀρητικῶς, ἢ δὲ γῆ ἐλαφρῶς σείεται· τέλος δὲ μετὰ βίας μεγίστη στήλη ὕδατος πηδᾷ εἰς διάστημα ἑκατὸν μέχρι διακοσίων ποδῶν καὶ διαπηδᾷ ἐκτεταμίνας νεφέλας ἀτμοῦ. Ὑστερον ὁ κρατῆρ κενοῦται, ἀκολούθως δὲ τούτου ἄλλη στήλη ἀτμοῦ ὀρητικωτάτη ἀναβλυζομένη ἐπιστεγάζει τὴν ἔκρηξιν.

Ἐν τῇ Νέᾳ Ζηλανδίᾳ καὶ Καλλιφορνίᾳ ὑπάρχει καὶ ἄλλοι πλεόν μεγάλοι πίδακες. Οἱ τῆς Καλλιφορνίας πίδακες μάλιστα (οἱ ἐπικαλούμενοι πλουτάνειοι καὶ ἠφαιστειοὶ) ἀναβλύζουσι πυκνὰς στήλας ἀτμοῦ εἰς ὕψος 200 ποδῶν καὶ ὁ βρόντος τῶν ὑδάτων αὐτῶν ἀκούεται ἕως εἰς διάστημα ὀκτὼ σταδίων.

ΠΑΙΔΙΟΥ ΠΕΡΙΕΡΓΕΙΑ.

Ὁ Σχίλλερὸς ὁ περίφημος Γερμανὸς ποιητὴς ἐν ᾧ ἦτον ἔτι παιδίον μικρὸν εὐρέθη ποτὲ ἐν μέσῳ σφοδρᾶς κακοκαιρίας ἐπάνω εἰς τὴν κορυφὴν μεγάλου δένδρου. Ἐρωτηθεὶς δὲ τί σκοπὸν εἶχε κατ' ἐξέλεξε μίαν τοιαύτην θέσιν εἰς τοιοῦτον καιρὸν εἶπεν ὅτι, ἡ ἀστραπή ἦτο τόσον ἄρραία, ὥστε ἤθελα νὰ ἴδω πόθεν ἔλθεν.

ΔΙΑΤΙ ΑΙ ΓΑΛΑΙ (γάτας) ΝΙΠΝΟΝΤΑΙ ΤΟ ΠΡΟΣΩΠΟΝ; — (Μύθος.)

Γαλή τις ποτὲ ἤρπαξε στρουθίον καὶ ἔμελλε νὰ τὸ φάγῃ· εἰς δὲ τὴν κρίσιμον στιγμήν ταύτην τὸ στρουθίον εἶπεν «Ὀὐδεὶς εὐγενὴς οὐδέποτε τρώγει ἐὰν πρῶτον δὲν νιπθῇ τὸ πρόσωπον.» Ἡ γαλή θαυμάσασα τὴν παρατήρησιν ταύτην καὶ θέασα τὸ στρουθίον κάτω ἤρχισε μὲ τὸν πόδα τῆς νὰ νίπτηται. Ἐπὶ τούτου ὅμως τὸ στρουθίον ἔφυγεν. Ἐκπληκτος τότε καὶ ὀργισμένη εἰς τὸ ἀπροσδόκητον τοῦτο συμβάν ἡ γαλή εἶπεν, — Ὅσον καιρὸν θὰ ζήσω θὰ τρώω πρῶτον, καὶ ἔπειτα θὰ νίπτωμαι, πράγμα τὸ ὅποιον κἀννοῦκ' ὅλοι αἱ γαλαὶ μέχρι σήμερον καὶ δὲν θὰ κατονομῶ ἀλόγως.

ΤΟ ΟΝΟΜΑ ΣΟΥ ΕΝ Τῆ ΓΡΑΦῆ.

Οἱ ἐν Ἀφρικῇ Ὀλλανδοὶ γεωργοὶ συνήθως μεταχειρίζονται τοὺς ἐντοπίους Μαύρους μετὰ μεγάλης περιφρονήσεως, ὅπως ποτὲ οἱ Ἀμερικανικοὶ γεωκτῆται τοὺς δούλους. Ἡμέραν τινὰ λοιπὸν καθὼς εἰς τῶν γεωργῶν τούτων ἐξῆλθεν ἔφιππος ἀπήνητος καθήμενος ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Μαῦρον τινὰ καὶ ἀναγινώσκοντα. Κρατήσας δὲ τὸν ἵππον τοῦ πλησίον αὐτοῦ χλευαστικῶς τὸν ἠρώτησε.

- Τί βιβλίον εἶναι ὅπου ἔχεις ἐκεῖ καὶ διαβάζεις;
- Ἡ Γραφή, ἀπεκρίθη ὁ Μαῦρος.
- Ἡ Γραφή! ἐπανέλαθεν ὁ γεωργός, αὐτὸ τὸ βιβλίον καθ' ὅλου δὲν εἶναι διὰ σε.

— Εἶναι, μάλιστα, εἶπεν ὁ Μαῦρος μετὰ θάρρους, διότι ἐν αὐτῇ βλέπω τὸ ὄνομά μου.

— Τὸ ὄνομά σου! Καὶ ποῦ; εἶπεν ὁ γεωργός, καταβαίνων ἀπὸ τοῦ ἵππου του, δεῖξέ μοῦ το,

— Ἰδοὺ! εἶπεν ὁ πτωχὸς δοῦλος, θέσας τὸν δάκτυλόν του ἐπὶ τῆς λέξεως ἀμαρτωλοὶ (1 Τιμ. α. 25). Ἰδοὺ ἀμαρτωλοὶ! τοῦτο εἶναι τὸ ὄνομά μου. Ἐγὼ εἶμαι ἀμαρτωλός, διὰ τοῦτο ἐμὲ ἐνοοεῖ.

Ὁ γεωργὸς ἀποστομώθη καὶ ἀναβὰς τὸν ἵππον τοῦ ἀνεχώρησεν.

Τοιοιούτῳ, μικροὶ μου ἀναγνώσταί, καὶ οἱ εἰς δύνασθε νὰ ἐκλάβητε τὴν Γραφήν ὡς τὴν ἰδικήν σας βίβλον, ἐπειδὴ ὄχι μόνον εἰσθε ἀμαρτωλοὶ, ἀλλὰ τὸ ἄλλο σας ὄνομα «τέκνα», «μικρὰ τέκνα» καὶ «παῖδες» εὐρίσκειται εἰς πολλὰ μέρη αὐτῆς πολλάκις.

Η ΤΑΠΕΙΝΟΦΡΟΣΥΝΗ.

Ὁ Παῦλος γράφων πρὸς Κορινθίους περίπου εἰκοσιτέσσαρα ἔτη μετὰ τὴν ἀναγέννησιν αὐτοῦ ὁμολογεῖ ἑαυτὸν ὡς «τὸν ἐλάχιστον τῶν Ἀποστόλων.» — (ἀ. Κορ. ιβ. 9). Ἀφ' οὗ διήλθεν ἄλλα πέντε ἔτη κηρύττων τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ δέχεται κατώτερον βαθμὸν — «τὸν πλέον ἐλάχιστον πάντων τῶν ἁγίων» — (πρὸς Ἐφεσίους γλ. 8). Μετὰ δὲ ἐν ἔτος μετὰ ταῦτα λαμβάνει τὴν ταπεινοτάτην θέσιν κατόπιν ἑλωνῶν ἀμαρτωλῶν «τῶν ὁποίων πρῶτος εἶμαι ἐγὼ» — (ἀ. Τιμόθεον. α. 15).

ΣΠΟΥΔΑΙΑ ΕΙΣΟΠΟΙΗΣΙΣ. Ἐπιδομοῦντες νὰ διευκολύωμεν τοὺς ἀπανταχοῦ τῆς Ἑλλάδος καὶ εἰς τὸ Ἐξωτερικὸν συνδρομητὰς τῆς Ἑφημερίδος τῶν Παίδων ν. εἰς τὴν λήψιν τῶν φύλλον τῶν καὶ οὕτω νὰ πάσῃ πᾶν παράπονον, προτινόμεν, ὥστε εἰς πόλεις καὶ χωρία, ἵπου δὲν ἔχον ἡμεῖς ἴδιον ἀντιπρόσωπον, καὶ ἵπου ὑπάρχουν περισσότεροι τῶν ἑ συνδρομητῶν, εἰς τούτων νὰ διορθῇ ἐκ συμφώνου ὑπὸ πάντων ἀντιπρόσωπος, καὶ αὐτὸς ἐπ' ὀνόματι πάντων νὰ μᾶς πέμψῃ τὸν κατάλογον τῶν ἐπιθυμούντων νὰ ἐξακολουθήσωσι τὴν συνδρομήν των, ἢ νὰ ἐγγραφῶσιν ὡς συνδρομηταὶ διὰ τὸ ἔτος 1871. Διὰ τοῦ τρόπου τούτου διὰ μίαν μόνην ἐπιστολὴν ὅλοι δύνανται νὰ ἐγγραφῶσιν συνδρομηταὶ χωρὶς ν' ἀνακρίξῃται ἕκαστος χωριστὰ νὰ γράφῃ πρὸς τὴν διεύθυνσιν καὶ διὰ λαμβάνωσι προσεῖ καὶ ἐν φύλλον εἰς τὰ πάντα δ. ω. ρ. ε. ν.

Παρακαλοῦνται οἱ ἀνταποκριταὶ μας οὗτοι νὰ μᾶς πέμψωσι τοὺς νέους καταλόγους ἕνα τοῦλάχιστον μῆνα πρὸ τῆς λήξεως τοῦ τρέχοντος ἔτους ὅπως δυνήθωμεν νὰ ταχυποιήσωμεν αὐτοὺς καὶ ἀποσταλέωμεν τὰ φύλλα εἰς πάντας κατὰ τὴν πρῶτην Ἰανουαρίου 1871.

— Ἐν τῇ ἀπουσίᾳ τοῦ Συντάκτου ἐλάβομεν καὶ ἀνεγνώσαμεν μετὰ μεγάλης εὐχαριστήσεως τὰς περὶ τοῦ Παύλου διαφόρους ἀποκρίσεις, μάλιστα τὰς τῶν Σταματίου Δ. Βάλθη ἐξ Ἀθηνῶν καὶ Μανθῆ I. Εὐστρατιάδου ἐκ Καλαμῶν, λυποῦμεθα ὅμως διότι ἐνεκα τῆς ἐκτάσεώς των δὲν δυνάμεθα νὰ τὰς καταχωρήσωμεν εἰς τὸ φύλλον.

Ἐδέχθημεν καὶ τὸ ἐκ Σύρου ἄρθρον Ἀποτελέσματα ἀμαρτίας ἀνω νόμου ὡραίων μὲν, παραποῦ δὲ ἐκτεταμένον διὰ τὰς στήλας ἡμῶν. Ἄρθρα καλὰ προθύμως δεγόμεθα καὶ καταχωρήσωμεν. Πρέπει ὅμως νὰ εἶναι 1) βραχέα, 2) εὐανάγνωστα καὶ 3) ἐνοπόγραφα.